

Јасна Јанковић



председница
Уније
синдиката
просветних
радника
Србије

ОТВОРЕНО ПИСМО ПРЕДСЕДНИЦИ ВЛАДЕ СРБИЈЕ

Е, моја Ана Б.

Још 2019, након што је недодирљиви насилник-ученик нанео тешке телесне повреде директору школе у Сремској Митровици, почела је акција „Стоп насиљу у школама“, премијерка Србије помпезно је формирала Радну групу за превенцију и сузбијање насиља у школама. Наш представник, Јоца Копчић, из Сремске Митровице, радио је предано, цела два пута... Толико је састанака поменути групе било

Када се 2019. године десило страшно насиље над директором школе у Сремској Митровици, Унија синдиката просветних радника Србије подржала је колеге и почела акцију „Стоп насиљу у школама“. Недодирљиви насилник-ученик редом је тукао све, прво децу по комшилуку и на улици, па по школи, у међувремену вероватно и укућане, а онда се одлучио да снаге одмери са директором основне школе коју је похађао. Седиштем бицикла нанео му је тешке повреде. Нападнути је (на срећу) преживео, али наш образовни систем је од тада на апаратима.

Укључили су се медији, Унија синдиката просветних радника Србије је штрајковала, снимала више емисија из серијала „Просвета има реч“, упозоравала, тражила помоћ, вапила за променама законске регулативе! Још тада је констатовано да је насиље у порасту, мада су државни мудраци говорили да је насиље видљивије, али не веће. Председница Владе Републике Србије помпезно је формирала Радну групу за превенцију и сузбијање насиља у школама. Наш пред-

ставник, Јоца Копчић, из Сремске Митровице, радио је предано, цела два пута... толико је састанака поменути групе било.

У међувремену, корона је обавила своје. Били смо отуђени, анксиозни, несрећни, али смо преко све те затворености и психичких тежоба, како наставника, тако и ученика, прешли без потребне подршке. Правили смо се да се ништа није десило и (као) наставили тамо где смо стали. А то тако не може. Знамо да никада и није могло. Препустили смо децу друштвеним мрежама да их формирају и васпитавају кримоси и жене лаког морала... Нисмо их спасили од ругоба савременог света, напротив! Ријалити је постао матрица, а насиље се акумулирало и расло. Случај Трстеник нам је то јасно показао. А ми, ми смо, као и много пута пре, жмурили и чекали да прође... али није прошло, тек је дошло. У Србији је систем затварања очију усавршаван толико дуго, да сада слабо ко види док гледа.

И онда се десило. Требало је да буде један досадан дан после празника. Било је тмурно, лепо за спавање, тешко за устајање, али нека деца су се пробудила, доручковала,

узела књиге и отишла у школу. Из ње се никада неће вратити.

Пала је крв најмање кривих, оних који нису стигли да направе ама баш никакву глупост у животу. Били су нам најбољи од најбољих.

Да трагедија буде комплетна, убица је такође дете.

Нисмо ни обрадили ову информацију, десило се поново. Сада је неко ко се угледа на пожељно ријалити понашање убијао без стајања и кајања.

Питају ме, шта сада? Сада, госпо, ништа. Од атомске бомбе опоравка нема. Ако се икада као друштво зацелимо, можда за 100 година, нећемо бити ту да сведочимо успеху.

Подбацили смо. Наставници су се повлачили. Родитељима је само до оцена, а друштво је у високом степену дебилизовано. Све власти су потпуно незаинтересоване за образовање, не исплати се - дуго траје.

Најдаље у бесмислу садашњег тренутка отишла је Ана Б. Формирала је Савет за борбу против вршњачког насиља?! Поново?! Онај исти који већ има?! Ето решења са мало другачијим именом! Иста председница Владе спремно је дочекала новинаре. Иде јој од руке формирање радних група, комисија и савета. Зашто да не, па то баш ништа не кошта и ничему не служи. Неће радити као ни онај пре.

Насилна држава и њени гласноговорници не могу да се боре против насиља. Они су насиље. Ми треба да се боримо против њих.

Питају ме, шта сада? Сада, ништа, пала је крв наше деце, покајмо се и поклонимо њиховим сенима. Немамо ми више куда без душе и срца. Можемо само да се вратимо уназад и да видимо где смо погрешили, па да полако и дуго расправљамо и исправљамо... Ако имамо куражи.